

Mila en Zilver
De vloek van de smaragd

Lees ook van Jette Carolijn van den Berg:

Mila – Koningin van de Zeven Zeeën
Mila en Zilver en Grootvaders geheim

Mila en Zilver

De vloek van de smaragd

Jette Carolijn van den Berg

moon

© 2014 Jette Carolijn van den Berg en Moon, Amsterdam
Omslagillustratie en vignet Mark Janssen
Omslagontwerp Hannah Weis-Roos
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1563 0
ISBN 978 90 488 1970 6 (e-book)
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl
www.jettecarolijn.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Inhoud

1. Op zolder	7
De kist	13
Lunch	20
2. Vakantie	26
Friedrichshafen	33
Het diner	39
3. Een kasteel vol geheimen	46
Beestenboel	52
Het rad	59
4. De loods	67
Het luchtschip	73
Theodor Kober	79
5. In de lucht	86
De Straat	92
Zand	98
6. Reparatie	104
Water	110
Ruiters	116
7. De tent	121
Jasina	127

De waterpijp	133
8. De scarabee	139
De slang	145
De vloek	152
9. Farao Na-Reb	159
Het kompas	165
Sterrenkaart	172
10. Sabotage	178
De wachter	185
De maan	190
11. Het graf	198
De tombe	204
Het elixer	210
12. Opgesloten	216
Daglicht	222
Het flesje	228
13. Afscheid	233

I.

Op zolder

Op haar tenen sloop Mila langs de muur. Ze zag geen hand voor ogen en de planken kraakten onder haar voeten. De muffe geur van stof kroop in haar neus. Hier was in geen tijden iemand geweest. Voorzichtig zette ze steeds een stap verder in de duisternis, met haar handen langs de wand voelend. Zilver moest hier ergens zijn, maar ze hoorde alleen haar eigen ademhaling en het bonzen van haar hart. Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes, maar de duisternis bleef haar als een dikke deken omvatten. Ze was pas één keer eerder op zolder geweest. Met Vader, maar dat was al jaren geleden. Sindsdien was de verdieping onder het dak van Huize Ommedael altijd verboden terrein geweest. Vroeger dacht Mila dat er monsters woonden, maar daar was ze nu te oud voor. Toch voelde ze een ijsskoude rilling langs haar ruggengraat trekken. Ze geloofde niet in spoken, maar áls ze bestonden, dan wist Mila zeker dat deze zolder bij uitstek de plek was waar ze zich zouden ophouden.

Mila en Zilver waren verstopperkje aan het spelen, en Mila was 'm. Ze was al in de keuken geweest, in de opkamer, de eetkamer, de bibliotheek en ze had boven ook alle kamers al onderzocht. Zilver bleef onvindbaar. Ze hadden afgesproken dat

ze zich niet in de tuinen van het landgoed zouden verstoppen, dus het had geen zin om naar buiten te gaan of in de stallen te gaan kijken. De enige ruimte die dus nog overbleef, was de zolder. De verboden zolder, maar dat wist Zilver niet.

De vroege aprilzon brandde op het dak en kleine zweetdruppeltjes zetten zich af op de huid van Mila's voorhoofd. Het was rond Kerstmis geweest toen ze hier met Vader was, de enige keer dat ze op zolder was geweest. Toen vroom het hard, en was de zolder als een grote ijskast geweest. Mila herinnerde zich dat er een klein raam op de zolder was, waar een dik gordijn voor hing dat al het licht tegenhield. Vader had het gordijn opzijgeschoven zodat er licht binnenkwam. Dat raam moest hier dus ergens zijn, maar Mila kon zich in het donker moeilijk oriënteren, en ze had geen idee waar ze zou moeten zoeken.

Ineens voelde ze een hevige pijscheut door haar voet gaan. Ze kromp ineen en beet op haar kiezen. Ze had haar teen gestoten. De tranen sprongen in haar ogen maar ze deed haar best geen geluid te maken. Als Zilver haar zou horen, kon hij zich vrij buten, en dat mocht niet gebeuren!

Toen de ergste pijn gezakt was, schuifelde Mila verder door het donker. Ze herinnerde zich van de vorige keer dat de ruimte helemaal vol stond met oude meubels, koffers en kisten. Vader legde haar toen uit dat het huis al heel oud was. Grootvader had het laten bouwen, en sindsdien werd de zolder gebruikt om spullen op te slaan die ze niet nodig hadden. Het gordijn moest altijd gesloten blijven, anders zouden die spullen verkleuren. Omdat de zolder verboden terrein was, had hij altijd een enorme aantrekkingskracht op Mila gehad, maar toen ze er die keer met Vader rondliep, viel hij toch een beetje tegen.

‘Waarom mag ik hier eigenlijk niet komen?’ had Mila gevraagd.

‘Omdat je moeder het hier vies vindt,’ legde Vader uit. ‘En omdat ze hier al haar spullen netjes heeft opgeruimd en niet wil dat wij er een rommeltje van maken.’ Moeder was erop tegen geweest dat Vader Mila mee naar boven nam, maar hij zei dat hij in zijn eentje niet bij de doos met kerstversiering kon. Hij had haar nodig. Onder de voorwaarde dat Mila verder nergens aan zou komen, was Moeder akkoord gegaan.

Mila voelde dat ze naast een grote kast stond. Voorzichtig zette ze haar voeten voor elkaar neer, bang om zich een tweede keer te stoten. Achter de kast stond een stapel koffers, voelde ze. Nog een stapje, nog één. Ineens bleef haar voet ergens achter haken. Ze verloor haar evenwicht. Ze had de grond nog niet geraakt of ze hoorde al een luid geproest. Zilver stond op nog geen twee meter afstand van haar. Ze had hem gevonden, maar hoe!

Zilver hielp Mila overeind. ‘Sorry dat ik moest lachen,’ begon hij. ‘Maar wat viel jij onhandig, zeg!’

‘Geeft niks.’ Mila grinnikte en wreef over haar geschaafde knie. Ze was in het gordijn blijven haken, en had dus niet alleen Zilver, maar ook het raam gevonden. Ze schoof de zware stof opzij en een baal licht viel door het raam naar binnen. Duizenden kleine stofdeeltjes dwarrelden en dansten erdoorheen. Mila’s ogen vernauwden zich door het plotselinge licht. De ruimte stond inderdaad vol stoffige oude kasten, kisten en koffers, precies zoals zij zich had herinnerd. ‘En nu is het mijn beurt om me te verstoppen.’

‘Ik weet niet of ik zin heb in nog een keer verstoppertje,’ antwoordde Zilver en hij keek met grote ogen om zich heen.

‘Kunnen we hier niet een beetje rondneuzen? Ik wil wel weten wat er in al die kisten en koffers zit.’

‘Eigenlijk mogen we hier helemaal niet komen van mijn ouders,’ legde Mila uit. “‘De zolder is niet voor kinderen”, zei Moeder altijd.’

‘Maar je ouders zijn er niet.’ Zilver pakte Mila’s hand. Sinds haar ouders waren omgekomen bij een bootongeluk, woonde Mila met haar beste vriend Zilver en haar kindermisje Doushka op het landgoed van haar ouders. Ze had het er nog vaak moeilijk mee dat haar ouders er niet meer waren en ze miste ze nog elke dag. Vooral Vader. Die ene keer dat ze hier samen met hem was geweest, stond haar nog helder voor de geest. Nadat hij het gordijn opzij had geschoven, had hij haar opgetild.

‘Kom hier, wildebras,’ had hij lachend gezegd en hij had haar op zijn schouders gezet. ‘Kijk jij eens boven op die kast. Daar ligt als het goed is een doos met kerstversiering.’ Mila had de doos al snel gevonden, maar ze wilde nog niet naar beneden.

‘Wat zijn dat allemaal voor spullen?’ had ze gevraagd terwijl Vader haar op de grond zette.

‘Spullen die van je grootouders geweest zijn.’ Zijn ogen lachten altijd naar haar en hij rook heel lekker naar scheerschuim. ‘Of spullen die wij niet meer kunnen gebruiken. Daar staat het wiegje waar jij als baby in hebt gelegen.’ Hij wees naar een wit wiegje naast de kast. ‘En daar liggen ook je eerste schoentjes. Maar er zijn ook oude boeken en andere spullen waar we beneden geen plaats voor hebben.’ Mila had nog honderduit willen vragen, maar Vader had de doos kerstspullen opgepakt en had Mila bij de hand genomen. ‘Kom, wildebras,’ had hij gezegd. ‘Tijd om te gaan. Moeder wacht beneden op ons.’

Zilver wist dat Mila nog dagelijks aan haar ouders dacht, en hij probeerde haar zoveel mogelijk op te vrolijken. Dat haar ouders er niet meer waren, was in dit geval echter een voordeel. Er was nu immers niemand die hen zou verbieden op ontdekkingsreis te gaan op de zolder.

‘Niemand zal boos op ons worden,’ probeerde hij weer.

‘Vooruit dan maar,’ verzuchtte Mila en ze haalde haar schouders op. Ze was zelf ook nieuwsgierig naar al die spullen, en er was inderdaad niemand die het hun zou verbieden.

Zilver had al een kastdeur opengetrokken en wenkte Mila. De kast stond vol boeken en dozen. ‘Kom snel!’ riep hij en hij trok een doos van een plank. ‘Dan maken we deze open.’

Mila herkende de doos. Het was de doos waar Moeder vroeger haar linten en kant in bewaarde. Ze kreeg een brok in haar keel. Ze kon zich nog zoveel herinneren. Ze herinnerde zich de geur van Vaders eau de cologne in de ochtend, de prachtige jurken van Moeder. Er was inmiddels alweer zoveel gebeurd. Nu woonde ze hier met Zilver, een piratenjongen die geen thuis meer had. Mila had hem leren kennen op een onbewoond eiland waar hij met zijn piratenfamilie aan wal was gegaan en water moest halen. Ze hadden sindsdien samen veel avonturen beleefd en over de wereld gereisd. Zilver was Mila’s allerbeste vriend en ze hield van hem als van een broer, maar wat had ze graag gewild dat haar ouders er nog waren geweest.

Mila liet de gekleurde linten door haar vingers gaan. Moeder naaide die aan haar jurken of ze gebruikte ze voor Mila’s vlechten. Wat had ze toch een hekel gehad aan die strakke vlechten. Nu droeg ze haar haren altijd los. Van haar kind-meisje Doushka mocht Mila namelijk doen wat ze wilde. Doushka had haar en Zilver officieel geadopteerd toen Zilver zijn verschrikkelijke pleegvader had verlaten, dus nu waren

ze eigenlijk een soort broer en zus geworden. Doushka zorgde voor hen alsof ze haar eigen kinderen waren en de kokkin en de andere bedienden van Huize Ommedael zorgden voor de rest. Een beter leven konden ze zich eigenlijk niet voorstellen.

‘Wauw, moet je dit eens zien!’ hoorde ze ineens. Zilver stond bij een grote donkere kist met stalen stukken op de hoeken. Mila moest op haar tenen staan om het deksel te kunnen zien. Die was versierd met houtsnijwerk. ‘Wat zou er in deze kist zitten?’ vroeg Zilver nieuwsgierig. ‘Hij is zo groot dat er wel een heel mens in past. Een klein mens misschien, maar toch. In ieder geval een kind.’

Mila huiverde bij het idee dat er al die jaren een kind in de kist verborgen had gezeten. Maar de kist zag er niet uit als een doodskist. Mila liet haar vingers over het deksel glijden. Hij was van donker hout en het fijne houtsnijwerk toonde draken, buffels en kleine mannetjes met manden op hun rug. Ze had hem nog nooit eerder gezien. Wat voor geheimen zaten in deze mysterieuze kist verborgen?

De kist

Mila en Zilver staarden naar de geheimzinnige kist. Mila probeerde het deksel open te duwen, maar dat was te zwaar. Ze schoof een stapel boeken naast de kist, en klom daar bovenop. Ze kon nu beter aan het deksel trekken, maar dat gaf nog altijd niet mee.

‘Help me eens,’ zei ze tegen Zilver en samen trokken ze uit alle macht het deksel van de kist. Vanbinnen was die diep en donker en er kwam een kruidige geur uit. De kist was halfvol en bovenop lagen kranten die de inhoud van de kist verbergen. Mila schoof de vergeelde bladzijden opzij. Oud stof waaide op en kriebelde in haar neus. Zilver reikte met zijn arm in de kist en pakte een lang voorwerp. Er zat een doek omheen gewikkeld, die hij er direct vanaf haalde. Uit de lappen kwam een lang mes tevoorschijn. Het was bijna net zo lang als Zilvers arm, en leek op een klein zwaard. Het handvat was van witte, glanzende parelmoer en de kling was gegolfd als een soort slang.

‘Wat een mooi mes,’ verzuchtte Zilver. ‘Van wie is het geweest, denk je?’

Mila haalde haar schouders op. Ze had de kist en het mes

nog nooit eerder gezien. Misschien had Grootvader die hier neergezet, maar dat wist ze niet zeker. Nu reikte Mila in de kist. Ze voelde iets zachts, iets harigs. Ze schrok en trok haar hand terug.

‘Wat is er?’ wilde Zilver weten. ‘Wat zit er in de kist?’

Mila wist niet wat ze had gevoeld, maar ze durfde het zeker niet nog eens te proberen. Het voelde als de vacht van een of ander dier. Maar wat voor dier hield zich schuil in de diepte van de kist?

Zilver duwde haar opzij. ‘Laat mij maar even,’ zei hij stoer en hij hief het mes in de lucht. ‘Piraat Zilver zal wel even op onderzoek uitgaan.’ Voorzichtig voelde hij met zijn hand in de diepte. Mila bestudeerde zijn gezicht. Hij fronste en zijn ogen schoten van links naar rechts. Toen begon hij ineens te lachen en keek Mila spottend aan. ‘Bange haas,’ grinnikte hij en hij haalde zijn arm uit de kist. ‘Je was bang voor een kleedje!’ Uit de kist haalde hij een bruin harig kleed.

Zilver proestte het uit, maar toen ook het einde van het kleed zichtbaar werd, zag Mila dat het helemaal geen kleedje was.

‘Een tijger!’ riep ze uit. Zilver liet het kleed van schrik vallen en schoot achter de kist. Het harige kleed viel met een plof op de grond. Nu was het Mila’s beurt om te lachen. ‘Geen echte tijger, gekkie. Een tijgerhuid!’ Het kleed was inderdaad bruin met geel gestreept en aan het eind zat een tijgerkop. De kop had glazen ogen die haar leeg aanstaarden. Zijn open-gesperde bek toonde een rij scherpe witte tanden.

‘Wie bewaart er nu zoiets?’ zei Zilver terwijl hij achter de kist vandaan kwam. Hij klopte het stof van zijn kleren.

‘Ik heb geen idee,’ antwoordde Mila terwijl ze de kop aaide. Hij was prachtig en erg zacht, maar ze vond het zielig dat die-

ren doodgeschoten werden om als decoratie te dienen bij mensen thuis. Zo ging je niet met dieren om, vond ze.

Zilver dook weer in de kist om te zien of er nog meer in lag. ‘Alleen nog een boek,’ zei hij teleurgesteld. ‘En een soort houten etuitje.’

Het was een dik boek over sterrenkunde. Mila’s vader was altijd gefascineerd geweest door de sterren. Hij had een speciale sterrenkijker gehad waarmee hij tijdens heldere nachten naar de hemel tuurde. Mila pakte het boek aan en sloeg het open. Er was een tekening te zien van drie sterren die samen een sterrenbeeld vormden.

‘Orion,’ zei Mila meteen. Vader had haar het sterrenbeeld vaak laten opzoeken met zijn kijker. Twee sterren naast elkaar en eentje er schuin onder. Op de pagina erna was een ander sterrenbeeld afgebeeld. ‘En dat is Cassiopeia,’ zei Mila beslist.

Zilver schonk geen aandacht aan het boek en verdiepte zich in het houten etuitje. Het bestond uit twee plankjes die met een scharniertje aan elkaar verbonden waren. Wanneer je ze openklapte, spande er een groene draad tussen de plankjes. Op het ene houten plankje zat een kompas bevestigd, en op de andere stond een tekening van de zon. ‘Heb jij dit ooit eerder gezien?’ vroeg Zilver.

Mila schudde haar hoofd en bekeek de kist nog een keer, maar op wat stukjes touw en een klein doosje met verband na, was die leeg.

‘Kijk hier!’ riep Zilver ineens. Mila aaide nog eens over de tijgerkop, maar Zilver was al naar een grote boekenkast gelopen. ‘Een joekelboek!’ Met veel moeite haalde hij een enorm boek uit de kast en legde het op de grond. Het boek had een rode leren kaft en een zilveren slot. Gelukkig zat de sleutel

met een leren koordje vastgeknoopt aan het slot, zodat ze het konden openmaken.

‘Een bijbel,’ verklaarde Mila toen ze het boek had openge-slagen. Op de eerste pagina vonden ze een rij met namen. Die waren met pen in het boek geschreven. Daarachter stonden getallen die data vormden. ‘Een familiebijbel. Vader heeft me daar weleens over verteld,’ legde Mila uit. ‘Wanneer er in de familie een baby geboren wordt, wordt zijn of haar naam en geboortedatum hierin opgeschreven.’ Inderdaad vond Mila haar eigen naam en haar geboortedatum onderaan. Boven haar stonden de namen van Vader en Grootvader. De namen daarboven kende ze niet, maar die liepen terug tot 1632.

Terwijl Zilver door de bijbel bladerde, werd Mila’s aandacht door iets anders getrokken. In haar ooghoek zag ze een hutkoffer staan waar een stukje stof uit hing. Het stukje stof was roze met witte vogeltjes, en het deed haar ergens aan denken. Ze ging op haar knieën naast de koffer zitten en deed hem open. Daar lag de favoriete zomerjurk van Moeder. Dit moest haar zomerkoffer zijn. Een sterke pepermuntachtige geur dampte uit de koffer omhoog. Dat waren de kamferball-etjes, wist Mila. Elk najaar werden de zomerkleren in de kof-fers gepakt. De kamfer beschermde de kleding tegen ongedierte. Wanneer na de winter de wollen truien, warme vesten en dikke jurken werden opgeborgen, was dat ook altijd het feestelijke moment waarop de zomerspullen weer van zolder kwamen. De dienstmeisjes sjuowden de zware koffers met het zomer-goed naar beneden, en Mila vond haar zomerkleren terug alsof het vergeten schatten waren. Moeder zou haar zomer-koffers niet meer nodig hebben. Mila liet haar hand langs de zachte stof gaan. In de koffer lag ook een mooie hoed met zijden bloemen en een rode kimono die tot de grond

reikte. Die had Moeder alleen gedragen wanneer het echt mooi weer was. De prachtige zijden stof glansde in het licht van het raam.

‘Mila, kom eens!’ hoorde ze ineens. Zilver was achter een kast gekropen. ‘Mila, wat ik nu heb gevonden! Je moet echt snel komen!’

Toen Mila ook achter de kast stond, liet Zilver haar zien wat hij had gevonden. Voor hem op de grond stond een groot poppenhuis. Het kwam bij Mila tot haar schouders en was minutieus bewerkt. Het witte huis had echte dakpannetjes, deurtjes die open en dicht konden en er zat echt glas in de ruiten. Het dak kon je openklappen zodat je ook bij de bovenste verdieping kon.

‘Het is een replica van Huize Ommedaël,’ legde Mila uit. Ze had het huis al in geen jaren gezien. De kamers in het huis waren precies zo ingericht als in het echt en van elk meubel in het grote huis stond hier een miniatuurversie. De tafeltjes en stoeltjes stonden ieder op hun vaste plek waar ze al sinds Mila zich kon herinneren hadden gestaan. Mila’s moeder hield niet van veranderingen en had de inrichting van het huis van haar schoonouders intact gelaten.

Zilver kwam naast Mila op de grond zitten. ‘Kijk hier,’ lachte hij. ‘Zelfs de zolder is hetzelfde met al dat stof.’ Het poppenhuis was inderdaad stoffig en er lagen muizenkeutels in de bibliotheek, maar verder was het prachtig.

‘Vroeger stond het beneden in de hal,’ herinnerde Mila zich. ‘Ik mocht er nooit mee spelen van Moeder. Het was te kwetsbaar, ze was bang dat ik het kapot zou maken.’

‘Nu kun je er wel mee spelen,’ zei Zilver en hij zette een tafeltje uit de eetkamer pardoes in de keuken. ‘Ik weet zeker dat

niemand het erg zal vinden als jij de boel eens een beetje in de war schopt.’

Mila knikte. Daar had Zilver gelijk in. Op de grond naast het poppenhuis lag een gebloemde doos. Mila herinnerde zich dat er bij het poppenhuis ook poppen hoorden. Die kon ze nu niet vinden, misschien lagen de poppen daarin.

Ze trok de doos naar zich toe en haalde het deksel eraf. De doos was gevuld met ansichtkaarten, uitnodigingen en menukaartjes. Moeder verzamelde deze kaartjes altijd op de schoorsteenmantel. Ze vond het moeilijk persoonlijke boodschappen weg te gooien, en bewaarde ze daarom in een doos. Er zaten ook stapels brieven bij die met gekleurde linten tot bundels waren geknoopt. Ansichten met kleurige prenten, flinterdunne brieven vol onleesbare handschriften en menukaartjes van onbekende diners. Moeder had alles bewaard. Zilver kwam naast Mila op de grond zitten. Samen lieten ze de kaarten en brieven door hun handen gaan en Mila snoof de geur op van Moeders parfum. De zoete rozengeur die zij elke ochtend uit een glazen flesje in haar haren sprenkelde, had zich met de brieven in de doos verstoppt.

‘Dit is een grappig kaartje,’ zei Zilver ineens. Hij hield een ansichtkaart in zijn hand met een reuzenrad erop. ‘Ik begrijp er niets van. *Ich wünsche Ihnen schöne Ferien?*’

‘Laat mij eens kijken,’ zei Mila meteen en ze trok het kaartje uit Zilvers hand. ‘*Ich wünsche Ihnen schöne Ferien.* Dat betekent zoiets als: ik wens jullie fijne feestdagen.’ Mila had al vanaf haar zesde jaar les in het Duits en Engels, dus ze kon de kaart gemakkelijk vertalen. ‘Die kaart komt van Oom Ferri!’ lachte ze. ‘Hij is niet echt mijn oom, maar een Duitse vriend van mijn ouders. Hij en zijn vrouw zijn een paar keer bij ons op visite geweest. Hij is kaal en heeft een enorme witte

snor. Hij kan een beetje goochelen en maakt altijd grapjes. Vader zei dat hij altijd kind is gebleven. Een kind in het lichaam van een oude man.'

'Grappig kaartje,' zei Zilver nog eens. De ansicht was als kerstswens versierd. Het toonde een bos, met in het midden een reuzenrad met kerstboompjes erin. Het geheel zag er levensecht uit, bijna als een foto. Zilver was intussen opgestaan en was achter Mila bezig met een stapel dozen. Mila streek met haar vingers over de ansichtkaart.

'Hij nam altijd de leukste cadeautjes voor me mee,' herinnerde ze zich. 'Ik heb weleens een zuurstok van hem gekregen die een meter lang was. En hij heeft ook een keer een fietsje meegenomen in de vorm van een eend.'

'Een fietsje voor een klein meisje,' hoorde ze Zilver ineens achter zich met een raar stemmetje. Mila draaide zich om en daar stond haar beste vriend met de rode kimono van Moeder aan en de grote zonnehoed op zijn hoofd. Mila proestte het uit. Zilver leek wel een oud omaatje. 'Dag, kind,' speelde haar beste vriend verder. 'Geef jij oma dat leuke kaartje eens, dan krijg jij een fietsje in de vorm van een eend.'

Gierend van het lachen liet Mila zich achterovervallen. Zilver wist precies hoe hij haar moest opvrolijken!